

tidligt bleven den lille Kræmmerdrengs lønlige Ærgerrigheds Maal.

Men en Dag blev han gjort opmærksom paa, at han som udøbt slet ikke vilde kunne blive Retsbetjent. Der fandtes ganske vist ikke noget bestemt Lovbud herfor, men det tillodes nu engang ikke. Trods Grundlovens Ord om Borgernes Ligeberettigelse havde endnu aldrig nogen Jøde beklædt et Dommersæde i Danmark.

Da han var bleven Kandidat, maatte han se paa, hvorledes snart den ene, snart den anden af de blonde Kød hoveder blandt hans Medstuderende førtes ind paa den akademiske Kongevej til Ære, Magt og Anseelse, medens han selv nødtes ud i det Forretningsliv, som han afskyede. Hans israelitiske Selvfølelse, denne stolte Sky for at blive Genstand for Medlidenheden, havde imidlertid allerede da udrustet ham med en skuffende Selvbeherskelse. Han bar allerede dengang, naar han bevægede sig mellem Folk, en kold, spottende Verdensmandsmaske, hvorunder hans Hjerte hemmeligt bankede saa nervøst uroligt som en ung Piges ved Indtrædelsen i en Balsal.

Der var derfor heller Ingen, der havde forundret sig, da han, straks efter at have opnaaet Bestilling som Sagfører, kastede sig ud i en Række forvovne Spekulationsforretninger. Det blev hans Specialitet at danne Byggekonsortier og starte Aktieselskaber, og han havde øjeblikkelig vakt Forargelse blandt sine Kolleger ved at anvende Midler, som man hidtil ikke havde tilladt sig at benytte i den juridiske Forretningsverden. Blandt andet havde han efter udenlandsk Mønster knyttet en nøje Forbindelse med Pressen. Ved at bestikke dens Reportere og navnlig ved at underkøbe Redaktører